

Gods mededogen over een schuldig volk
Ds. L. Huisman
Dankdagpreek

Zingen: Psalm 66 : 6 en 7
Lezen: Richteren 10
Zingen: Psalm 20 : 1, 2 en 3
Psalm 104 : 14 en 15

Geliefden,

Op deze dankdag willen we het Woord van God aan u bedienen uit Richteren 10 : 15 en 16:

“Maar de kinderen Israëls zeiden tot den HEERE: Wij hebben gezondigd, doe Gij ons, naar alles, wat goed is in Uw ogen; alleenlijk verlos ons toch te dezen dage! En zij deden de vreemde goden uit hun midden weg, en dienden den HEERE. Toen werd Zijn ziel verdrietig over den arbeid van Israël.”

In deze tekst lezen wij: **Gods mededogen over Zijn schuldige volk.**

1. De Heere zag hun verdriet en
2. de Heere betoonde hun Zijn genade.

Dankdag, wat danken, wie danken? Wel, danken is denken. Denken hoe wij tegenover God staan en hoe God tegenover ons staat. Danken, dat is in de eerste plaats naar Boven wijzen. Dat is in de eerste plaats contact met Hem, door Wie wij leven. Die ons de adem en alle dingen schenkt; Die ons van bid- tot dankdag met Zijn zorgen heeft omringd. Als we de kranten lezen en nagaan wat er in dat wereldje waarop wij leven gebeurt, dan moeten we toch tot de ontdekking komen: Heere, hoe komt het toch dat er miljoenen mensen op deze wereld leven aan de rand van de honger en van de ellende en dat er duizenden, honderdduizenden voor het zwaard van de oorlog op diverse plaatsen in de wereld moeten vluchten van de ene stad naar de andere stad, met niets anders bij zich dan een armzalig hoopje kleren om aan te trekken en misschien een paar rijksdaalders in de zak. Als we dan zien hoe wij in een land van weelde en voorspoed mogen leven, als we dan zien hoe God ons van de bid- tot de dankdag onderhouden heeft, hoe we hier zitten, wel gekleed en wel bij ons verstand, hoe Hij ons het Woord van Zijn genade geeft en wij de weg des levens mogen horen, dan is het waarlijk de moeite waard om dankdag te houden. Dan is het werkelijk zo, dat we vanavond reden hebben om te zeggen: "Heere, wat zal ik U vergelden voor al Uw weldaden die aan mij bewezen zijn?" Dan zien we, dat alles wat we hebben toch ook maar een gave van God is. En als we geen vreemdeling zijn in ons hart, maar als we in ons hart blikken en tot de ontdekking komen hoe dankeloos, hoe biddeloos we menigmaal door het leven gaan, dat we Gods goedheid willen hebben - zoveel mogelijk een rijk bestaan op aarde - maar dat we nog geen uur op een dag afzonderen, misschien nog geen half uur om de God onzes levens te eren en te dienen van Wie we het ontvangen - als we dat zien, dan zitten we met beschaamde kaken hier voor Gods aangezicht. Dan hebben we een offer nodig om aan God te brengen om aangenaam te zijn in de ogen van God. Dan hebben we een Borg nodig om tot God te kunnen naderen, zodat Hij ons niet verteren zal in onze wereldzin en in onze ondankbaarheid en in ons goddeloos leven. Want goddeloos betekent niet alleen je geld in een café doorbrengen of in een hoerentent, of de wereld dienen op de allerschandaligste wijze, maar los van God zijn, God niet voor ogen hebben, niet werken in de kracht van Hem, niet rusten in geloof in Hem. Dat is goddeloos leven, want er zijn meer goddelozen dan we zo op het eerste gezicht denken.

Dan is het nodig, dat we dat ook zien, niet alleen voor anderen, dat we zeggen: die leeft niet naar dat hij beleden heeft en die leeft ook niet zoals een lid van de gemeente behoort te doen, maar dat we eerst in ons eigen hart kijken en dat we zeggen: "Heere, hoe heb ik het er afgebracht tussen de biddag en deze dankdag." Hoe meer we dan gaan zien wie we werkelijk voor God geweest zijn elke dag, hoe meer we in verwondering aan God denken en zeggen: "Heere, waarom handelt U nog zo barmhartig met me? Waarom straft U me niet in Uw toom? Waarom jaagt U me niet van voor Uw aangezicht weg?" Ja, dan hebben we werkelijk reden om dankdag te houden.

We lezen hier in dit gedeelte dat we samen gelezen hebben, dat de kinderen Israëls tot de Heere riepen. Waarom riepen ze tot de Heere? Wel, daar staat dat de Heere ze verkocht heeft. De Heere heeft ze verkocht en wat je verkocht hebt, ben je kwijt. Maar wat je verkoopt moet eerst van jou geweest zijn, anders ben je een dief. Je kunt niets verkopen wat van een ander is. Nu, het volk van Israël was het volk van God en God heeft ze verkocht voor een laag prijsje. Hij heeft ze verkocht aan de Filistijnen. Dat volk was Hem niets meer waard. Ze hadden alles van God gehad en ze hebben het doorgebracht in de zonde, naar hun eigen wil, naar hun eigen believen en ze hebben God niet in ere gehouden. God had niet de eerste plaats in hun leven. Ze hebben gesloofd en gedraafd om het goed van deze wereld bij elkaar te krijgen, maar ze hebben Hem, van Wiens zegen ze geleefd hebben, niet in erkentenis gehouden. Kent u zulke mensen, die zonder God in erkentenis te houden van de biddag tot de dankdag geleefd hebben? Niet één dag honger geleden, nooit onder de blote hemel hoeven te slapen, al gaat de één wat rijker door het leven en de ander wat minder goed gesitueerd, maar als we rekenen naar wat we verdiend hebben, dan zeggen we: "Ach, de Heere heeft nog niet met me naar m'n zonden gedaan, want dan was ik er niet meer. Dan had Hij me al afgesneden uit het land der levenden." Als we dat zien, wie we tussen biddag en dankdag voor God geweest zijn, ach, zou het dan een wonder zijn als er ook van ons geschreven werd: "zo ontstak de toom des HEEREN tegen hen en Hij verkocht hen in de hand der Filistijnen en in de hand der kinderen Ammons."

Want er staat in het 6de vers: "Toen voeren de kinderen Israëls voort te doen dat kwaad was in de ogen des HEEREN." Wat deden ze dan? Wel, ze leefden net als de mensen van die tijd en wie waren dat? Wel, ze dienden de Astharoths en ze leefden als de Syriërs en als de Sidoniërs en als de Moabieten en als de Ammonieten en als de Filistijnen. Nou, dat waren mensen van de wereld. Er was geen verschil meer merkbaar tussen de goddelozen, tussen de heidenen, en tussen de gemeente van onze Heere Jezus Christus om het maar in NieuwTestamentische taal te zeggen. Als dat verschil er niet meer is, is er ook geen volk meer dat God dient en wat heeft God aan een volk dat Hem niet dient? Het is toch geen wonder, als je een ding hebt waar je absoluut niets aan hebt, dat je dat verkoopt? Dan verkoop je het voor een klein prijsje. Je zegt: "Ik heb er niets aan. Je kunt het meenemen voor een paar dubbeltjes." Zo heeft de Heere ook Zijn volk verkocht. Hij zei: "Je kunt het meenemen." De toom des Heeren ontstak tegen Israël en Hij verkocht hen in de hand van de Filistijnen.

Maar, dat is niet het laatste woord. Dat is niet het laatste woord dat God vanavond voor ons heeft. De Filistijnen en de kinderen Ammons onderdrukten en vertraden de kinderen Israëls achttien jaren lang en dan staat er in het 10de vers: "Toen riepen de kinderen Israëls tot den HEERE, zeggende: Wij hebben tegen U gezondigd, zo omdat wij onzen God hebben verlaten, als dat wij de Baals (de andere goden) gediend hebben." Het is nog een zegen als we tot die ontdekking mogen komen. Het is maar magertjes als de ellende er ons brengen moet, maar goed, al is het dan dat we in onze goede jaren de Heere vergeten, als we dan in onze slechte jaren, in onze noden en in onze zorgen tot de Heere wederkeren, dan staat er in dit hoofdstuk toch nog iets goeds van de Heere. Al heeft Hij ze dan voor een paar centen aan de heidenen verkocht, dan brandt Zijn hart

toch, want het was Zijn volk. Hij heeft het Zich ten eigendom verkoren. Hij heeft er een dure prijs voor gegeven om het Zijn eigendom te noemen. Zou Hij het nu voor een paar stuivers weggeven? De kinderen Israëls riepen tot de HEERE, zeggende: "Wij hebben tegen U gezondigd."

Wij zouden zeggen: Ja, daar ben je te laat mee, nu de ellende over je gekomen is, je land prijsgegeven is in de hand van de vijand. Alle weldaden die God je gegeven had uit kracht van Zijn verbond heb je veracht, toen je ze had stelde je er geen prijs op, maar hebt het verkwist en verdubbeld en verbruikt en nu zit je in de ellende. Ben ik nu goed genoeg? Kom je nu tot mij? Nu je jezelf niet meer redden kan en er niemand meer is die voor je borg wil staan? Komje nu tot Mij? Ja, zegt Israël tot de Heere, wij hebben tegen U gezondigd, we hebben U verlaten en we hebben de Baals gediend. Maar de HEERE zei tot de kinderen Israëls: Heb ik u niet van de Egyptenaren, en van de Amorieten en van de kinderen Ammons en van de Filistijnen en de Sidoniers en Amalekieten die u onderdrukten, toen gij tot Mij riep, alsdan uit hun hand verlost, zo vraagt de Heere. Nochtans hebt gij Mij verlaten en andere goden gediend, daarom zal Ik u niet meer verlossen, "Ik zal u niet meer verlossen", zegt de Heere en wat God zegt doet Hij, dat weten we van Hem. Toch, eigenaardig, ook dat is Gods laatste woord nog niet. De Heere spot met hen. Hij zegt: "Gaat henen, roept tot de goden, die gij verkoren hebt; laten die u verlossen, ter tijd uwer benauwdheid! Je hebt toch vrienden op de wereld waar je je hart aan verpand hebt, waar je lekker mee geleefd hebt? Welnu, laten zij in de bres springen als je niet verder kunt. Laten zij je helpen, al die goden die je gediend hebt!" Wij dienen natuurlijk geen goden die hier genoemd worden zoals de Baäls en de Astharoths, nee, dat doen wij niet, wij hebben andere goden, maar net zo slecht. "Welke dan?", zult u zeggen. Ach, hoeveel zijn er, waar moet ik beginnen. Ga je eigen hart maar na. Waar ben je mee bezig in je vrije tijd? Waar gaat het dan om in je leven? Waarover spreek je met elkaar in huis? Wat leer je je kinderen? Zeg het eens eerlijk tegen God! Over de Heere? Over Zijn genade? Over het rijke evangelie? Over de vertroosting des Heiligen Geestes? Over de bescherming van een barmhartig God, Die je tot hiertoe gezondheid, leven en eten en drinken en kleding en woning gaf, samen met je kinderen? Schrijf het eens in een boek. Ik denk, je hebt er geen boek voor nodig, nog geen schrift om met je kinderen te spreken, in je huisgezin te spreken, over hetgeen wat God aan je gedaan heeft van de biddag tot de dankdag. Zijn dat geen andere goden? Je huis, je goed, je liefhebberij, alles wat je buiten God dient. Zijn dat geen afgoden waar je het grootste deel van je leven aan weggeeft?

De kinderen Israëls zijn in benauwdheid gekomen. De Heere zegt: "Gaat henen, roept tot de goden", zie zelf klaar te komen. In de goede tijd had je Mij ook niet nodig. Wat zoek je Mij dan nu in je benauwdheid?" Maar de kinderen Israëls zeiden tot de HEERE: "Wij hebben gezondigd; doe Gij ons, naar alles wat goed is in Uw ogen; alleenlijk verlos ons toch te dezen dage!" Ze wilden zeggen: "Heere, al moeten we dan door de armoe, al moeten we dan door de ellende, al moeten we dan door de moeite en door het verdriet, maar laat ons toch niet meer de afgoden dienen. Mogen we toch weer terugkomen onder de vleugelen van de God van Israël, de God van Abraham en de God van Izak en de God van Jakob."

Ja geliefden, God hoorde hun gebed. God laat de zielestrijd van zulke mensen niet onbeantwoord, die op deze dankdag zeggen: O God, wat heb ik er toch treurig weinig van terecht gebracht.

U hebt me overladen met Uw gunstbewijzen, maar ik ben niet rijk in God. Ik heb geen toevlucht bij God, ik heb geen vrede in mijn hart met God, geen contact met de levende God." Of hebt u daar helemaal nooit zielestrijd over? Gaat het u werkelijk alleen maar om zo gemakkelijk mogelijk door dit leven te komen en zoveel mogelijk geld te verdienen en zo lekker mogelijk te kunnen leven? Is dat nu werkelijk zo? Je bent toch geen varken? Je bent toch geen varken of een koe of een paard die genoeg hebben aan eten en drinken en een warme stal? Je bent toch geen dier? God heeft toch de eeuw in je hart gelegd? Je weet toch, dat het met deze 60, 70, 80 jaar niet

afgelopen is? Je weet toch, dat ons leven maar een klein poosje duurt en dan vangt de eeuwigheid aan waar geen einde aan is, en dat deze tijd maar een voorbereidingstijd is op die eindeloze eeuwigheid? Dat weet u toch? Zet dat u nu nooit aan het werk? Blijft u nu maar gewoon die u bent? Misschien met een pseudo-christelijk tintje zoals: "Ja, zo zijn wij mensen nu eenmaal he, als God er niet aan te pas komt gaat een mens door tot in de dood toe."

Ja, maar God komt er aan te pas! Dat is juist het erge, dat God eraan te pas komt om u van uw weg terug te roepen, maar dat u niet gelooft. Dat is het erge! Dat u in die bodemloze put bent weggezonden is vreselijk, maar dat u in de diepte van die put zittende niet tot God roept Die verlossen kan, dat is het ergste!

Want, daar is verlossing. Als er nu geen God was en geen Jezus was en geen genade was en geen Woord der verzoening, dan was u voor eeuwig verloren. Maar dat reddingstouw werpt God naar u uit. Die reddingsboei brengt God om uw hart. Dat Woord des evangelies laat Hij u verkondigen, zodat doden die stem van God zullen horen en wakker worden, wakker schrikken en uitroepen: "Heere, nu zit ik in zulk een ellende... red me toch!" En dan zien we hier in dit hoofdstuk, dat zulk een zielestrijd toch niet onbeloond gelaten wordt. En reken me nu niet tot de Remonstranten. Zeg nu niet: "Ja, dat staat er nu wel, maar "... Houd op daarmee, houd op daarmee. Je kunt elke bekering kapot redeneren, want er is in onze bekering zoveel menselijks. Als God ons daarin en daarom aan onszelf zou overlaten, dan kwam er niemand van ons ooit in de hemel, want onze beste werken - dus ook onze tranen, ons schreeuwen naar God, ons roepen om ontferming, ons bidden om vergeving van zonden - het is allemaal met zonde bevlekt. Het is allemaal maar stukwerk. Het is allemaal tekort en toch, en toch hoort God het geroep der ellendigen. Die zielestrijd die Israël hier streed laat Hij toch niet aan Zich voorbijgaan. Nee, zo is God niet, zo is God niet. God weet, dat we, als we in de nood tot Hem beginnen te roepen, nog zoveel eigengerechtigheid hebben, nog zoveel verborgen waarden hebben in ons leven, dat, als Hij ons om de puurheid van ons gebed, om de echtheid van ons geroep moest horen, niemand van ons in de hemel kwam.

Je zou natuurlijk kunnen zeggen tegen deze mensen: "Wat ondernemen jullie nu? De Heere heeft het toch duidelijk gezegd? Hij heeft gezegd: Gaat henen, roept tot de goden, die gij verkoren hebt; laten die u verlossen ter tijd uwer benauwdheid." "Ik zal u niet meer verlossen," zegt de Heere in het vorige vers. "Daarom zal ik u niet meer verlossen." Nu, als God dat zegt is het toch afgelopen? Wat doe je dan in de kerk? Wat buig je dan je knieën nog? Wat houden we dan nog een dankdag? Dat staat er toch: "Ik zal je niet meer verlossen" zegt de Heere tegen dat volk. "Ga naar je eigen goden, laten die je helpen." "Nee", zeggen de kinderen Israëls, "we hebben gezondigd, U mag met ons doen wat U wilt, maar red ons nog. Laat ons toch niet los. Geef ons toch niet prijs aan de goden aan wie Ge ons verkocht hebt." Israël deed nog meer: "En zij deden de vreemde goden uit hun midden weg, en dienden de HEERE." Ziet u het? En ze hadden nog geen enkele belofte van God gekregen. Het aangezicht van God stond nog strak, zonder een glimlach op Zijn gezicht. Hij zei: "Je hoeft het niet meer te doen, je hebt het verzondigd. Ik kom niet meer temg op Mijn woord." Dan gaat dat volk van Israël zich toch voor God verootmoedigen. Dan gaan ze toch smeken aan God: "O God, laat die vijanden toch niet langer in ons land wonen. Verlos ons toch van die plaag, van die vreemde volkeren en van die afgoden." Weet u wat ze nog meer deden? Ze deden de vreemde goden uit het midden weg en ze dienden de Heere. Die mensen die de Baals en de Astharoths en de Dagon's gediend hadden, deden ze weg. Ze hadden achttien jaar krom gelegen onder de kinderen Ammons en onder de Filistijnen en nu bekeerden ze zich. Waaraan kun je dat weten of je bekering echt is? Wel, dan zeg je niet alleen tegen de Heere: "Heere, ik zal het nooit meer doen wat Uw toorn opgewekt heeft en wat Uw gramschap over me deed uitstorten, ik zal het nooit meer doen", maar dan zeg je ook tegen de

Heere: "Heere, ik zal de vreemde goden uit mijn hart, uit mijn huis wegdoen. Die vreemde goden die scheiding gemaakt hebben tussen U en tussen mijn ziel." Dan moet u zelf maar uitzoeken wat voor u uw vreemde goden zijn. Of dat het uw liefhebberij, uw hobby's zijn, uw spaarrekening of uw werk of noem maar op. Dat is iets in uw leven dat u van God temghoudt, anders zou u Hem zoeken met uw hele hart. Die vreemde goden hebben ze weggedaan. "En zij deden de vreemde goden uit hun midden weg en dienden de HEERE."

Maar de Heere had toch gezegd: "Ik heb je niet meer nodig, Ik zoek je niet meer, Ik wil je niet meer hebben, Ik heb afscheid van je genomen, Ik heb je verkocht in de hand van de vreemde?" "En ze dienden de Heere." Daar heb je nu de aard van het nieuwe leven. Als een mens zover komt dat hij zegt: "O God, ik heb me van U afgekeerd en ik ben niet waardig Uw zoon genaamd te worden, maar ik wil toch niet langer met m'n vrienden – zei die verloren zoon - in de wereld leven, ik kom toch tot U gevloeden, verdiend heb ik het niet Heere, dat weet ik, aanspraken maak ik bij U niet, maar ik wil niet langer in de wereld leven, ik wil niet langer in de zonde leven, ik wil U dienen Heere al zou ik nooit in de hemel komen."

Maar God had toch gezegd: "Ik wil je niet hebben"? Je gaat toch niet tot God Die .. ja geliefden, dat is dat onbegrijpelijke dat de Bijbel genade noemt. De genade. Wat genade is tegenover recht. Rechts heeft God gezegd: "Ik wil je niet meer hebben, ga je gang maar, doe maar wat je wilt." Maar hier is een volk dat zegt: "Maar Heere, ik kan het ook niet verdienen om weer in het Vaderhuis te mogen komen, maar Heere, geef me dan genade. Al hebt U me verkocht Heere, neem me dan aan uit genade." Zo vraagt Israël. Zo heeft Israël zich tot God bekeerd.

We kennen de geschiedenis van Ninevé. Jona zei: 40 dagen nog, dan zal Ninevé vergaan! Geen woord evangelie, geen woord. Geen woord belofte, geen enkele toezegging. Hij zegt niet: "Als je je bekeert - je krijgt nog 40 dagen om je te bekeren." Nee, dat zegt hij niet. Hij zegt: "Nog 40 dagen dan zal Ninevé vergaan!" Dat was het enige evangelie dat hij had, als je het nog een evangelie kunt noemen. En de mensen van Ninevé bekeerden zich tot de Heere. Je zou zeggen: "Nu, daar heb je toch niks aan? Als je weet dat je over 40 dagen vergaat, wat heb je dan aan bekering, wat heeft God nog aan bekering? Maar ze deden het. Ze hadden geen enkele garantie dat God hun noodgeschrei zou horen, maar ze bekeerden zich tot de Heere en God deed het niet. Hij liet ze niet vergaan. Zelfs Jona kon het niet begrijpen, maar zo is God. Wij kunnen het toch niet begrijpen hoe genadig de Heere is. Het komt toch altijd onverwacht. God is groot en wij begrijpen het niet, ook ten goede. Ook ten goede is God groot en begrijpen wij het niet. "Wij hebben gezondigd; doe Gij ons, wat goed is in Uw ogen; alleenlijk verlos ons." En zij deden de vreemde goden uit hun midden weg en dienden de Heere.

Dan staat er: "Toen werd Zijn ziel verdrietig over de arbeid van Israël." U weet, bekeren heeft twee kanten: bekering is afkeren en toekeren. Bekeran is wat anders dan zeggen: "Ik zal het nooit meer doen." Als we vroeger een pak slaag kregen van vader of moeder dan riepen we ook al na de tweede of derde klap, dat we het nooit meer zouden doen, maar als de pijn over was verzonnen we wel weer nieuwe ondeugdheden.

Nee, echte bekering roept: "O God, houd op, houd op met slaan, ik verga onder Uw toorn, ik heb gezondigd" maar nog meer dan dat: echte bekering keert om, van de zonde af naar God. Anders is het een halve bekering, een onwaarachtige bekering, een bekering die alleen maar door ons ten tonele gevoerd wordt om van de slagen af te zijn. Maar echte bekering gaat dieper. Dat is een afkeren van de wereld en een toekeren tot God. Misschien moet ik het nog anders zeggen.

Misschien moet ik het zo zeggen: als je bij God milde handen en vriendelijke ogen gezien hebt in plaats van slagen, vernedering, toorn, hel en verdoemenis, dan keer je je naar God toe en als je je naar God toe keert, dan keer je je vanzelf van de wereld af.

Er zijn ook weleens mensen die zien dat zo systematisch: die zitten altijd met die paar woorden

vooraan: "dan zal een mens toch eerst...." Dan zeg ik altijd: "een mens doet niets eerst. Als God me niet redt dan kom ik er nooit, en u ook niet." Als God je redt, dan laat Hij je zien, dat Hij voor je gezorgd heeft tot aan de dankdag toe, dat Hij gegeven heeft ver boven wat je verdiend hebt, dat je van Zijn genade mag leven. Als je dat gaat zien, dan ga je je afkeren van de zonde. Dan zeg je: "Als God dan met mij nog te doen wil hebben, die zo diep in de zonde zit ingewikkeld, dan wil ik niet langer tegen God zondigen." Daar heb je het echte berouw, het echte berouw.

Dat is geen berouw om de slagen te ontgaan, dat is geen berouw om uit de hel te blijven, maar dat is berouw omdat je God zeer gedaan hebt. Je hebt God in Zijn hart gestoken en elk kind weet er wel iets van wat dat is, als je moeder of je vader tranen schreit. Vroeger kregen we met de matteklopper en dat kon goed zeer doen hoor, maar als je een traan in moeders oog zag toen we wat groter werden, zo'n jaar of 16, 17 - toen we niet meer een pak voor onze broek kregen - dan kon je aan vader en moeder merken dat ze er bedroefd over waren. En als je een echt kind geweest bent dan weet je wat dat betekent. Dan heb je in dat betraande oog van moeder, soms ook van vader, iets gelezen wat veel erger is dan 10 grote klappen. Dat is pijnlijk, als je moeder je vermaant met tranen. Dan voel je: ze spreekt met haar hart. Dan zegt ze: "M' n kind, ik wil niet dat je verloren gaat en daarom zeg ik het je. Ik wil je geen pijn doen. Ik wil je je speelgoed en je speelmaats niet ontnemen, maar ik wil je aan de Heere gewinnen. Ik wil je op de weg des levens zien, want daarop alleen ben je gelukkig." En zo staat het nu hier ook.

Er staat van de Heere geschreven: "Toen werd Zijn ziel verdrietig over de arbeid van Israël." Hij had gezegd: "Ik zal je niet meer verlossen. Je kunt doen wat je wilt. Ik trek Mij niets meer van je aan. Je bent valse kinderen, je dient de wereld." Dan gaan ze zoeken en bidden en vragen en ze doen de afgoden weg en ze hebben nog niets, ze hebben nog helemaal geen belofte dat God ze ooit in genade zal aannemen. Ja, dat kan ik ook niet verder uitcijferen. Ik weet ook niet hoe ik dat uitleggen moet, maar dat is Gods genade in ons hart. Dat is Gods liefde al weten we niet, dat het Gods liefde is, maar dat voelen we in ons hart. Dan is er een begeerte in ons hart om nooit meer te zondigen en God te dienen al zouden we nooit in de hemel komen.

Weten we daar iets van? Dan wordt de zonde zo pijnlijk. Dan wordt de werelddienst zo zwaar en dan wordt het zo'n innerlijke begeerte om nooit meer tegen God te zondigen, om Zijn wil te doen die alleen heilig en goed is! O, dat we zo op deze dankdag daar iets van in ons hart zouden mogen ervaren, dat die machtige barmhartigheid van God en die weldaden en die zegeningen van God die we tussen bid- en dankdag van God ontvangen hebben, ons zo neerdrukten dat we zeiden: O God, ik kan niet langer alleen verder. Al zouden we in ons hart de gedachte hebben: God wil jou toch niet hebben, je hebt het verkorven, je hebt het verbruid, je hebt het verzondigd, je hebt het verboemeld, je hebt je leven aan de wereld gewijd. God weet het, maar dat je zegt: en toch zal ik teruggaan en toch zal ik teruggaan naar Mijn Vader. Ik zal zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen U en ik ben niet meer w aardig om Uw zoon genaamd te worden.

"Toen werd Zijn ziel verdrietig over de arbeid van Israël." Hebt u zo weleens contact met God gehad? Laat ik het nog duidelijker zeggen: hebt u in Gods oog weleens een traan gezien over uw zonden? Ja, de stok hebt u weleens gezien, dat weet ik zeker. Je hebt allemaal weleens in je leven gezegd: O, dat is nu vanwege mijn zonden, dat is nu omdat ik dit gedaan heb en nu komen de slagen. De stok die zie je wel, maar heb je nu in Gods ogen ook weleens een traan gezien? Heb je bij God weleens een ontfermend oog gezien? Heb je het weleens geloofd dat God zei: "Waarom doe je dat toch? Heb Ik dat nu aan je verdiend? Ik heb je van de biddag tot de dankdag onderhouden. Ik heb je leven, Ik heb je brood gegeven, Ik heb je een dak gegeven, Ik heb je ouders gegeven, Ik heb je broers of zusters gegeven, Ik heb je alles gegeven wat je tot dit leven behoeft. Is dat nu de dank aan Mij?"

Ga nu eens na van biddag tot dankdag wat je voor de Heere betekende. Heb je als Zijn kind

gewandeld? Heb je Hem liefgehad boven alles? Heb je Hem eerst gezocht boven alles wat in de wereld is? Heb je iets van Zijn genade gezien die Hij in het evangelie tot je bracht in de boodschap van Zijn heil? O, wat is het erg, al die zegeningen te hebben genoten, van Gods goedheid geleefd en dan nooit de Gever erkend, dan nooit in een hoekje ergens voor God in het stof gebogen en gezegd: "O God, ik heb straf verdiend en U bent mij genadig, waarom toch, hoe kan dat toch?" Dat verbindt ons hart aan God. Dat doet ons de wereld verlaten. Dat doet ons de vreemde goden uit ons hart en huis verdrijven. Het volk Israël gaat de heilige boomstammen omkappen en ze gaan alles vernielen wat van de afgoden is en ze stellen zich voor het aangezicht van God.

Komt, laten wij het ook doen op deze dag. Laten we ook een verbond maken tussen God en tussen ons, dat we vanaf heden de vreemde goden uit ons hart en uit ons huis zullen wegdoen. "Ja", zegt u, "maar als God je dan niet aanneemt?" Nu, dat heeft de Heere deze mensen ook niet van tevoren gezegd. Hij heeft zelfs gezegd: "Ik wil je niet meer, ga je gang maar, doe maar wat je wilt. Je bent toch Mijn volk niet meer." Toch gingen ze de vreemde goden wegdoen en toch zeiden ze: "Heere, wij willen zonder U niet leven" en toch schreeuwde hun ziel naar God. Toen werd God bedroefd, meer dan een vader zorgde Hij. Hij kon het niet aanzien dat ze aan het ploeteren waren om iets goed te maken - hoe moet ik het verder verduidelijken. Jullie zijn ook allemaal jong geweest, nietwaar? Misschien heb je toen je jong was, als vader naar het land was of naar z'n werk, het ook weleens gedaan - ik weet wel, dat wij het wel gedaan hebben - misschien heb je ook z'n gereedschap gebruikt en z'n materiaal dat er was vertimmerd of verknoeid. Dan kwam de man terug en zei hij: "Wat is hier nu toch aan de hand, hoe krijgen jullie het in je hoofd?" Dan kwam de bui al. Als hij dan gezegd had wat hij op z'n hart had, dan begon je gauw de boel weer recht te zetten en terug te brengen en netjes te maken. Maar als je het dan niet recht kon krijgen, dan hielp hij je. Dan was zijn toorn gestild en dan zag hij, dat je je toch wilde onderwerpen en dat je het verkeerde inzag. Dan schold en dan raasde en dan sloeg hij niet langer, maar dan hielp hij je om alles weer terecht te brengen. "Meer dan een vader zorgdet Gij." Zo is God. Als je berouw krijgt over je zonden, je wilt het weer recht maken wat je niet recht kunt maken, want je hebt het verprutst, dan komt God en dan zegt Hij: "Ik zal je helpen, ik zal je de weg wijzen, ik zal je bij de hand vatten, ik zal je niet laten verdwalen, je bent toch Mijn kind." "Maar Heere, wij waren toch verkocht, wij hadden het toch verdiend om" "Ja", zegt de Heere, "dat is waar, maar ik heb er berouw over." Ja, God heeft berouw, dat staat op verschillende plaatsen in de Bijbel. Niet zoals wij berouw hebben omdat we iets verkeerd gedaan hebben, maar dat is het berouw der liefde. Toen Hij gezegd heeft: "Ik wil je niet meer hebben, ga je eigen gang, doe wat je wilt" en Israël keerde tot Hem terug, O, ik weet wel, achteraf, ja achteraf, hebben ze gezien dat ook dat genade was, wij ook, achteraf hebben we het gezien: "Heere, toen ik terugging, toen ik begeerde terug te gaan, dat was Uw werk al." Maar we hebben het niet op een briefje gekregen. We hebben het door het geloof in het Woord van God gedaan zonder beloning daarop te verwachten, maar God heeft het wel beloofd. Hij heeft het aangenomen en Hij heeft onze tranen gezien. "Toen werd Zijn ziel verdrietig over de arbeid van Israël," Toen is God opgestaan en Hij heeft ze Jeftha gegeven, de held, die ze verlost heeft uit het diensthuis van de heidense volken.

Wel, deze God is nu ook onze God. Erkennen we Hem zo op deze dag? Is er ook in ons hart een hartelijk voornemen op deze dag om de afgoden te verlaten? Dan moet u zelf voor God maar uitzoeken wat die afgoden zijn, maar als je eerlijk bent met jezelf en je stelt je in de spiegel van dat Woord van God, dan zal je afgoden vinden hoor, genoeg, meer dan genoeg. Als je die afgoden uitdelgt, door het Woord van God, door de kracht van Zijn genade, dan zal je diezelfde God vinden Die Israël hier gevonden heeft. Dan zal je die droeffleed in Gods ogen vinden,

droefheid, omdat u droefleid hebt, omdat u ligt neergebogen, belijdende uw overtredingen tegen de Heere. Dan gaat het Goddelijk mededogen van Hem uit en dat mededogen heeft zijn grond buiten ons. Daarom kan God mededogen hebben met ons. Dat mededogen heeft z'n grond in het offer dat God gebracht heeft voor de zonde der wereld. Voor Hem had Hij geen mededogen. Hij schreeuwde tot God, maar Hij vond geen weerklank. Hij ging verloren en God liet Hem verloren gaan. U weet Wie ik bedoel: die ene Naam onder de hemel gegeven door Welke we gered kunnen worden, die Naam van Jezus, die Naam zo zoet, zo groot, zo innig, zo hartelijk! Die alles, alles betalende Borg. Uit genade, om Jezus' wil. God heeft Zijn toom van ons afgekeerd. Hoe kan dat? God is toch rechtvaardig? Hij straft toch de zonde? Hij heeft onze zonde genomen en Hij heeft ze gelegd op Zijn eigen kind voor al degenen die zich tot Hem bekeren, voor al degenen die zeggen: "Het is genoeg dat ik tot hiertoe de wil van de heidenen volbracht heb en de wereld gediend. Ik wil na deze dankdag de wereld niet meer dienen. Heere, ik kom tot U gevloeden, zie mijn ellende aan en red mij uit kracht van Uw verbond om het bloed van de Heere Jezus Christus."

Geliefden, onze dankdag is weer voorbij. Hoe is uw houding ten opzichte van God? Denk nu niet, omdat u 1 of 2 keer op deze dag in Gods huis geweest bent, dat u daarmee uw dank aan God betoond hebt. Ach, als dat offertje God moet verzoenen, dan zegt de Heere: "Breng het je eigen god en kijk dan of hij er tevreden mee is." Nee, laat het het begin in uw leven zijn en laat het zijn voleinding hebben. Laat het een begin zijn uit Gods genade door de verkondiging van het Woord van God, door terug te keren tot de Heere en te zeggen: Heere, wij hebben gezondigd, doe Gij ons naar alles wat goed is in Uw ogen, alleen verlos ons toch van de vijanden. Verlos ons niet alleen van de gevolgen van de zonde, maar van de zonde zelf, verlos er ons van! "Doe die vreemde goden uit je midden weg", zegt de Heere, "en dien de Heere. Toen werd Zijn ziel verdrietig over de arbeid van Israël." God keerde weder, God gedacht aan Zijn verbond en God heeft Zijn volk gered.

Welnu, hoe gaan we nu verder het jaarseizoen in? Is dat ook ons voornemen om schuldbelijdend tot God weder te keren, een nieuw begin te maken door de genade van God? Nee, ik zeg het nog eens: zeg nu niet: "Ja maar, dat kan alleen maar genade!" Ja, maar zo heeft het volk niet geredeneerd. Genade waren ze niet waardig, ze hadden het verkorven, ze hadden het bedorven voor God. God had niet gezegd: "Als je nu dat en dat en dat doet, dan zal Ik je weer aannemen." God had gezegd: "Ik moet je niet meer, Ik wil je niet meer hebben, je bent Mijn volk niet meer." En tegen dat gezegde van God in gaan ze toch hun leven vernieuwen, veranderen, zich op God richten, de goddeloosheden wegdoen en keren ze zich tot de Heere. Dan, dan komt er een traan in Gods oog. Ja, zo is onze God. Dat is onze God: Hij heeft medelijden met degenen die Hem zoeken, de ellendigen, de nooddruftigen. De hulpelozen wil Hij ten Redder zijn. Dan zal het dankdag worden. Dan zullen we voordat deze dag vergaan is, Gods traan in het oog zien over onze zonden en we zullen ons tot God bekeren. We zullen Hem zoeken terwijl Hij te vinden is en we zullen Hem aanroepen terwijl Hij nabij is. Toen hoorde God, Hij is mijn liefde waardig. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.